

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

בפני כבוד השופט עמית רוזינס

התובע

מאהל חיג'אזי

ע"י ב"כ עו"ד שלומי בלומנפלד

נגד

הנתבעים

1. מדינת ישראל

2. משטרת ישראל - טמרה

3. היועץ המשפטי לממשלה

ע"י פרקליטות מחוז חיפה - עו"ד מראם עילאבוני

פסק דין

1. בפני תביעה לתשלום עבור נזקים שנגרמו לתובע בגין הליך פלילי שנוהל כנגדו, שבסופו זוכה התובע.

2. התובע טוען להתרשלות של הנתבעים כלפיו בכך שעצרו אותו, הגישו כתב אישום כנגדו והגבילו את חרותו, על לא עוול בכפו.

לטענת התובע, עקב מעשיהם או מחדליהם של הנתבעים נגרמו לו נזקים בסך כולל של 301,000 ₪ והוא מבקש לחייב אותם יחד ולחוד על נזקים אלה.

רקע עובדתי

3. כנגד התובע הוגש כתב אישום בת"פ 12-05-14291, שם יוחס לו ביצוע עבירות של פציעה באמצעות נשק קר, ביחד עם אחרים (שני אחיו) ואיומים.

בגין אותו אירוע, הוגש קודם לכן כתב אישום בת"פ 12-04-28622, כנגד שני אחיו של התובע, והדיון בשני התיקים אוחד.

לפי עובדות כתב האישום, ביום 5/4/12 בשעה 23:00 או בסמוך לכך, התובע, ביחד עם שני אחיו, תקפו את מוחמד בן מחמוד חגי'אזי (להלן: "המתלונן") באופן שהיכו אותו באמצעות מקלות וכלים חדים ופצעו אותו בגופו. נטען עוד כי התובע אף איים על המתלונן בכוונו לעברו חפץ הנחזה להיות נשק.

4. התובע נעצר ביום 1/5/12. התובע כפר במיוחס לו והעלה טענת אליביו, לפיה בעת קרות האירוע הוא שהה בחדר כושר בטמרה ומשם פנה לביתו.

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

5. התובע שהה במעצר במהלך החקירה מיום 1/5/12 ועד 8/5/12, אז הוגשו נגדו כתב אישום
ובקשה למעצר עד תום ההליכים.
 - ביום 17/5/12, על פי החלטה בבקשה למעצר עד תום ההליכים, שוחרר בתנאי מעצר בית
מלא, עם איזוק אלקטרוני, בבית הורי אשתו בסכנין. ביום 3/7/12 שונה מקום מעצר הבית
לבית הוריו של התובע ובוטל האיזוק האלקטרוני, ביום 23/1/13 התאפשר לתובע לצאת
ממעצר הבית בשעות שבין 8:00 עד 18:00 והחל מיום 16/5/13 חלה הקלה נוספת בתנאי
השחרור באופן שהותר לתובע לצאת ממעצר הבית בכל יום בשעות שבין 8:00 עד 24:00.
 6. ביום 3/10/17, בהכרעת דינו של כב' השופט וויליאם חאמד, זוכה התובע מהעבירות שיוחסו
לו מחמת ספק סביר.
 - שני אחיו של התובע הודו במיוחס להם בכתב האישום שהוגש נגדם, הורשעו על פי הודאתם
וניתן גזר דין בעניינם ביום 6/3/16.
 7. התובע הגיש בפני בית המשפט שדן בהליך הפלילי בקשה לפיצויים לפי סעיף 80 לחוק
העונשין ובהחלטה מיום 10/12/17, פסק כבוד השופט וויליאם חאמד לטובת התובע וחייב
את המדינה לשלם לו פיצויים והוצאות הגנה בסכום כולל של 8,000 ₪.
- טענות התובע**
8. לטענת התובע, על פי הכרעת הדין, התקיימו בתיק מחדלי חקירה רבים, בעיקר בעניין
בדיקת טענת האליבי של התובע וכן התגלעו סתירות מהותיות בין עדי התביעה.
כלל הטיעונים שהביאו לזיכוי בהכרעת הדין היו ידועים טרם הגשת כתב האישום, היה
צריך לצפות שהתובע יזוכה בדין ולכן עצם הגשת כתב אישום כנגד התובע מהווה התרשלות
חמורה.
רשלנות נוספת מיוחסת לנתבעים בכך שעמדו על ניהול הליך הפלילי עד תומם, גם לאחר
שהוכחו עובדות מזכות ולאחר ששני אחיו של התובע הודו בכתב אישום מתוקן שהוגש
נגדם ביום 23/3/14, שעה שהתובע היה נתון בתנאים מגבילים.
 9. התובע הפנה לקביעות של השופטים שדנו בבקשה למעצר עד תום ההליכים (בערכאה
ראשונה ובערכאת הערעור), אשר קבעו כי הראיות לכאורה שנמצאו בתיק היו בעוצמה
נמוכה.
עוד הפנה התובע לקביעות כבוד השופט וויליאם חאמד אשר קיבל את בקשת התובע ופסק
לזכותו פיצוי בסך 8,000 ₪, על פי סעיף 80 לחוק העונשין.
 10. התובע טען כי עד האליבי, הבעלים של חדר הכושר, נחקר ביום 6/5/12, 6 ימים לאחר
שהתובע מסר את גרסת האליבי, ומסר כי התובע הינו לקוח שלו מזה זמן רב וכי הוא אכן

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

1 היה בחדר כושר ביום האירוע מהשעה 15: 21 ועד לשעה 30: 22 ואף צירף רישום נוכחות
2 שערך באותו יום.

3 בנוסף, שני הנאשמים האחרים אישרו כי התובע לא היה איתם בעת האירוע.

4 11. התובע טוען לנזקים שנגרמו לו כולל הפסדי השתכרות, פגיעה בשם הטוב ועינוי דין.

5 טענות הנתבעים

6 12. הנתבעים הכחישו את טענות התובע לפיהן לא ביצע את העבירות שיוחסו לו בכתב האישום
7 וכי לא היה די בחומר הראיות כדי להעמידו לדין בגין עבירות אלה.

8 נוכח התשתית הראייתית שהייתה בפני רשויות החקירה והתביעה, ההחלטות על הגשת
9 בקשות להארכת מעצרו של התובע בשלב החקירה, ובהמשך על הגשת כתב אישום נגדו,
10 היו סבירות ומחויבות על פי חוק.

11 13. הנתבעים הכחישו את כל טענות התובע בדבר התרשלות מצדם וטענו כי מדיניות שיפוטית
12 נכונה מחייבת להימנע מקביעת אחריות בנוזיקין, בין היתר על מנת שלא להרתיע את
13 רשויות התביעה ואת המתלוננים, כולל במקרה זה.

14 השאלה אם המדינה התרשלה אמורה להיבחן בזמן אמת ולא בחוכמה שלאחר מעשה,
15 בהתחשב בשיקול הדעת הרחב המסור לה בעת שהיא נוקטת בפעולות שלטוניות.

16 מטרת החקירה המשטרתית והגשת כתב אישום במקרה הצורך, איננה הרשעה בטוחה, כי
17 אם הערכת דיות הראיות לצורך הרשעה. ובמקרה זה, די היה בחומר החקירה שבתיק כדי
18 לבסס ראיות לכאורה לביצוע העבירה בגינה הוגש כתב האישום.

19 אין די בטעות בשיקול דעת של רשויות אכיפת החוק כדי לבסס אחריות בנוזיקין. גם אם
20 תתקבל טענת התובע כי במבט לאחור ניתן היה לפעול אחרת, מדובר בטעות בשיקול דעת
21 שאיננה עולה כדי רשלנות.

22 14. השופטים אשר החליטו להאריך את מעצרו של התובע במהלך החקירה עיינו בחומר
23 החקירה ומצאו כי קיים יסוד סביר לחשד שהתובע היה מעורב בעבירה.

24 15. במסגרת הדיון בבקשה למעצר התובע עד תום ההליכים הסכים סנגרו של התובע כי קיימות
25 ראיות לכאורה למעצרו של התובע עד לתום ההליכים. בית משפט השלום מצא, לאחר עיון
26 בתיק החקירה, קיומן של ראיות לכאורה להוכחת אשמת התובע, אשר עשויות להביא
27 בסופו של יום להרשעתו וכך גם בית המשפט המחוזי, שדן בערר על החלטת בית משפט
28 השלום.

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

16. הודגש, כי בהתחשב במסגרת הזמנים של האירוע, התובע לא סיפק אליבי מוצק המנקה
אותו מחשד.

התובע לא התייצב לחקירה על אף שנמסר לבני משפחתו שהוא דרוש חקירה והוא נעצר רק
בחלוף 25 ימים לאחר אירוע התקיפה, כאשר נצפה על ידי שוטרים באקראי.

לאחר שנעצר מסר התובע טענת אליבי לפיה לא יכול היה להשתתף באירוע התקיפה מכיוון
שהיה בחדר כושר עד השעה 23:00. אולם, בהודעה שמסר בעל חדר הכושר במשטרה נאמר,
שהתובע שהה בחדר הכושר עד השעה 22:30, באופן שאפשר לתובע לבצע את העבירות
המיוחסות לו.

17. לטענת הנתבעים, פסק דינו המזכה של בית משפט השלום אינו קביל כראיה בתיק זה ואין
בו כדי לתמוך בטענות התובע.

עוד הדגישו הנתבעים כי התובע זוכה מחמת הספק ולא זיכוי מלא.

18. הנתבעים אף הכחישו את כל הנזקים להם טוען התובע וטענו לחילופין כי הנזקים הנטענים
אירעו בשל רשלנותו של התובע או בשל מעשיו או מחדליו, בין היתר, בשל העובדה שתקף
ופצע את המתלונן והשתמש בחפצים חדים. התובע לא הוכיח כי נגרמו לו נזקים כלשהם,
ממוניים או שלא ממוניים והסתפק בהעלאת טענות בעלמא.

דיון והכרעה

19. התובע טען אמנם לרשלנות בהגשת כתב האישום ואי חזרה ממנו בהקדם, אך ציין גם קיומם
של מחדלי חקירה והתייחס לתקופות בהן שהה במעצר ובתנאים מגבילים כאל ראשי נזק.
על כן, אתייחס תחילה, לעניין ההחלטות על מעצר התובע ועל הגבלת חירותו בדרך של
שחרור בתנאים. מאחר וההחלטות בעניינים אלו נתקבלו על ידי בית המשפט, מדובר
בהחלטות שיפוטיות וככאלה הן חסינות מתביעת נזיקין. ראה ע"א 4584/10 ע"א 4699/10
מ"י נ' שובר (4/12/2012) פסקה 23:

"במסגרת ראש תביעה זה, מערכת היחסים בין המזיק (משטרה/פרקליטות)
לבין הניזוק (המשיב) אינה ישירה, ומעורב בה גורם שלישי (בית המשפט) המצוי
בתווך. במישור העובדתי, החלטות בית המשפט, שניתנו על בסיס החומר שהוגש
על ידי ה"מזיק", הן שהובילו ישירות ל"נזק" שנגרם למשיב. לכך חשיבות
לענייננו, שכן על מנת לבסס רשלנות, יש להצביע על קשר סיבתי עובדתי בין
החומר שהוצג לבית המשפט בהליכי המעצר השונים, לבין החלטות בתי המשפט
לעצור את המשיב ולהותירו במעצר."

כלומר, כדי להקים אחריות בנזיקין בגין ימי מעצר בעת חקירה, יש לטעון ולהוכיח, כי
בעת שהציגה המדינה את חומר החקירה בפני בית המשפט, היא פעלה במעשה – הצגת

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

מידע מוטעה או שגוי בפני בית המשפט, או במחדל – אי הצגת מידע רלוונטי קיים, שהיה בהם כדי להטעות את בית המשפט. טענות כאלו לא נטענו על ידי התובע בעניין שבפני.
למעלה מן הצורך, עיינתי בחומרי החקירה ומצאתי, כפי שמצאו גם השופטים שדנו בבקשות המעצר, כי בעת שהתובע נעצר ובמהלך חקירתו, היו בתיק החקירה די והותר חומרים שהקימו חשד סביר בעוצמה מספקת לצורך מעצר על פי סעיף 13 לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), תשנ"ו-1996, וכן עילות מעצר כנדרש. כולל, שלוש הודעות מפורטות של הקורבן, שזיהה את התובע כאחד האנשים שתקפו אותו והודעות של שני עדי ראיה נוספים שהיו נוכחים בזירת העבירה בזמן ביצועה (אחיו של הקורבן ואשתו של הקורבן), שאף הם זיהו את התובע כמי שביצע את התקיפה. לסוגיית קיומן של ראיות לכאורה לצורך הגשת כתב אישום ובקשה למעצר עד תום ההליכים אתיחס במפורט בהמשך.

שיקול הדעת בהגשת כתב האישום

20. לפי סעיף 62(א) לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב], התשמ"ב-1982:

"ראה תובע שהועבר אליו חומר החקירה שהראיות מספיקות לאישום אדם פלוני, יעמידו לדין, זולת אם היה סבור שאין במשפט ענין לציבור."

ובסעיף 67 לחוק נאמר:

"אדם שיש להעמידו לדין יגיש עליו תובע כתב אישום לבית המשפט."

דהיינו בהתקיים מספיק ראיות לכאורה חלה חובה על רשויות התביעה להגיש כתב אישום. (למעט במקרים של חוסר עניין לציבור שהמקרה הנדון איננו נמנה עליהם. התובע אף לא טען כך).

על פי הפסיקה, אמת המידה שמצדיקה העמדה לדין היא קיומה של **"אפשרות סבירה להרשעה"**. לעניין זה קבעה הפסיקה שהסתברות סבירה להרשעה אין פירושה רק כי על התביעה לבחון קיומן של ראיות לכאורה לכך שהנאשם אכן ביצע את העבירה המיוחסת לו, אלא גם הסתברות סבירה שבית המשפט יפסוק שאין כל ספק סביר שהנאשם אשם בביצוע העבירה [בג"ץ 2534/97 ח"כ יחב נ' פרקליטות המדינה פ"ד נא(3) 1, 11-13 (1997)].

החלטת הפרקליטות בעניין דיות הראיות, כשלעצמה, איננה הכרעה מתמטית, חד ערכית. מדובר בהערכה של סיכויי ההרשעה על בסיס חומר הראיות. והערכה, מעצם טיבה איננה מדויקת. על כן, כאשר דנים בסבירות שיקול הדעת של הפרקליטות, מטבע הדברים, קיים מרחב סבירות, אשר כל החלטה שתתקבל בתוכו יכולה להיות סבירה.

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

1 עוד נקבע, כי ההחלטה להגיש את כתב האישום נמצאת בתחום שיקול הדעת הרחב המסור
2 למדינה כאשר היא נוקטת בפעולות שלטוניות, אשר רק אם נפל בו פגם קיצוני ניתן לקבוע
3 ששיקול הדעת היה לקוי. טענות רשלנות כנגד פעולות שלטוניות מסוג זה יש לקבל
4 במשורה, ובמקרים קיצוניים בלבד. כלומר, רק אם הגשת כתב האישום היתה משוללת
5 יסוד.

6 יש לאבחן בין הכרעה בשאלה האם היו בתיק החקירה ראיות לכאורה במידה מספקת
7 לבין השאלה האם שיקול הדעת של הפרקליטות בעניין זה היה סביר. בית המשפט לא
8 אמור לבוא בנעליו של הפרקליט, להחליף את שיקול דעתו ולקבוע האם לדעתו היו די
9 ראיות. אלא לבחון את סבירות שיקול דעתו. כלומר, האם החלטת הפרקליטות היתה
10 סבירה ולא אם היתה נכונה.

11 הואיל וקביעת רשלנות היא תמיד פונקציה של הנסיבות הספציפיות, הרי שהבחינה האם
12 התנהגותה של הנתבעת מהווה הפרה של חובת הזהירות הנדרשת ממנה תיעשה על פי
13 נסיבות האירוע, על פי המידע שהיה מצוי בידיה באותה העת, קרי: בזמן אמת ולאור המצב
14 בו הייתה מצויה, שכן "אין להעתיק את ההתנהגות ל"תנאי מעבדה" [ע"א 3684/98 מ"י
15 נ' אחלייל (7/3/2009)] או לבחון את ההתנהגות בדרך של "חכמה לאחר מעשה" [ע"א
16 564/94 חמד נ' מ"י, פ"ד נח (2) 498 בעמ' 507-508 וכן ע"א 3580/06 חגי יוסף ז"ל נ' מ"י
17 (21/3/2011)].

18 21. שני הצדדים הפנו להחלטות בתי המשפט שדנו בבקשה למעצר עד תום ההליכים כראיות
19 לטובתם. התובע הדגיש קביעות בדבר חולשת הראיות לכאורה ואילו הנתבעים הדגישו
20 את העובדה שכן נמצאו ראיות לכאורה במידה המקימה סיכוי סביר להרשעה.

21 אציין תחילה בכל הכבוד, כי החלטות בתי המשפט בהליכי המעצר אינן מהוות מעשה בית
22 דין ואף אינן יכולות לשמש כראיות בהליך דן. לא לצורך הערכת דיות הראיות להגשת
23 כתב אישום ולא לצורך הערכת סבירות פעולות המאשימה.

24 הדברים נכונים גם לגבי קביעות בית המשפט במסגרת הכרעת הדין המזכה ובהחלטה
25 לזכות את התובע בפיצוי לפי סעיף 80 לחוק העונשין, אשר התובע הרבה להפנות אליה
26 ואשר עילותיה שונות מעילת תביעה נזיקית.

27 22. עיינתי בחומרי החקירה שעמדו בפני נציגי המדינה בעת שהוחלט על הגשת כתב אישום,
28 אשר הוגשו על ידי התובע עצמו ואשר הוגשו על ידי הנתבעות, בתעודת עובד ציבור,
29 ומצאתי בהם ראיות לכאורה התומכות בסיכויי הרשעת התובע כדלקמן:

- 30 • אחיו של הקורבן, מר מוניב חג'אזי, שהגיע לזירת העבירה בעת התרחשותה, באקראי,
31 וכן אשתו של הקורבן שהייתה יחד אתו במכונית בתחילת האירוע, מסרו לשוטרים

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

- 1 שהגיעו לזירה, דקות בודדות לאחר האירוע, שהתובע היה מעורב בתקיפת הקורבן,
2 ביחד עם שני אחיו, לרבות באמצעות סכין.
- 3 • בהודעות פורמליות שמסרו שני העדים הללו דקות לא רבות לאחר מכן, הם פרטו את
4 גרסאותיהם ומסרו שוב, כי זיהו את התובע כאחד מהאנשים שתקפו את הקורבן.
5 אשתו של הקורבן חזרה על גרסתה בעניין מעורבות התובע גם בהודעה נוספת שמסרה
6 במשטרה ביום 17/4/20.
- 7 • קורבן העבירה עצמו מסר הודעה למשטרה, בבית החולים, כשעתיים וחצי לאחר אירוע
8 התקיפה, בה מסר את זהותו של התובע כמי שהשתתף בתקיפתו ביחד עם אחיו, לרבות
9 באמצעות סכין, וכי בתחילת האירוע אחז בידו נשק. הקורבן גם מסר מניע לתקיפה -
10 סכסוך קודם עם החשודים בקשר לכך שאחות שלהם נשואה לאחיו, ומסר שאחות
11 החשודים איימה עליו במפורש שתגיד לאחים שלה לתקוף אותו. הקורבן מסר שתי
12 הודעות נוספות במשטרה ביום 15/4/12 וביום 17/4/12, במסגרתן שב והפליל את
13 התובע בביצוע התקיפה ביחד עם אחיו.
- 14 • המניע לכאורה לתקיפת הקורבן על ידי התובע ואחיו – טענת אחותם של התוקפים
15 שהקורבן היכה אותה - נמסר גם על ידי אחיו של הקורבן הנ"ל (מוניב) בגרסה שמסר
16 לשוטרים מייד בזירת האירוע. מניע זה אושר בהודעה שמסרה אחותם של התוקפים
17 ואף התובע עצמו אישר בחקירתו שקיים סכסוך בינו לבין הקורבן על רק זה [הודעה
18 מיום 1/5/12: "מוחמד תקף את אחותי נג'אח..."].
- 19 • הקורבן ושני עדי הראיה הנ"ל הכירו את התובע מראש, היטב, בהיותם קרובי משפחה.

טענת האליבי

- 20
- 21 23. על פי כתב האישום אירוע התקיפה התרחש "בשעה 23:00 או בסמוך לכך".
- 22 התובע טען בשתי ההודעות שנתן במשטרה (ביום 1/5/12 וביום 3/5/12), כי במועד האירוע
23 היה בחדר כושר של אחמד יאסין בטמרה מהשעה 21:00 בערך ועד השעה 23:00 בערך
24 וכאשר הגיע לביתו האירוע כבר הסתיים.
- 25 כאשר נשאל התובע באיזו שעה הגיע לביתו השיב:
- 26 "אני הגעתי הביתה בסמוך לשעה אחת עשרה בלילה לערך. זה רחוק עשר דקות
27 מהבית."
- 28 אירוע התקיפה התרחש בקרבת ביתו של התובע.
- 29 דהיינו, למעשה, לא מדובר בטענת אליבי לפיה התובע היה בחדר כושר בעת האירוע. שהרי,
30 לפי גרסת התובע בחקירה במשטרה כאמור, הוא מיקם עצמו בסמוך לזירת העבירה בשעה

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

- 1 בה התבצעה. אם הגיע לביתו בסמוך לשעה 23:00, הרי שהיה יכול גם להגיע לזירת העבירה
2 בעת שהתבצעה.
- 3 24. טענות התובע קיבלו תימוכין, באופן חלקי, בהודעה שמסר מנהל מכון הכושר מר אחמד
4 יאסין ביום 6/5/12.
- 5 בתאריך 6/5/12, נחקר מר אחמד יאסין, בעל מכון הכושר ומסר כי התובע הגיע אליו למכון
6 בשעה 21:15 או 21:20 בערך וסיים בשעה 22:30. לביסוס טענתו הציג מר יאסין רשימת
7 נוכחות בכתב יד המעידה על שעת הכניסה של התובע למכון (שעות יציאה לא נרשמו).
- 8 עד האליבי אישר במהלך עדותו בהליך הפלילי, כי זמן נסיעה בלילה מהמכון לביתו של
9 התובע הוא כשמונה דקות בלבד.
- 10 כלומר, גם לפי גרסה זאת אין כל מניעה שהתובע ימצא בזירת האירוע הפלילי בעת
11 שהתרחש.
- 12 25. לא התעלמתי מכך שבחלק מההודעות שמסרו עדי המאשימה במשטרה יש התייחסות
13 לשעה 22:30. בהודעה הראשונה שמסר הקורבן עצמו בבית החולים הוא לא מסר שעה
14 מדויקת בה התחיל האירוע, אולם מסר שיצא מבית גיסו לכיוון ביתו בשעה 22:30 בערך
15 וכי האירוע התחיל בדרך לביתו. דברים דומים נמסרו גם על ידי אשתו של הקורבן שנסעה
16 אתו ביחד במכונית. אחיו של הקורבן מסר בהודעתו כי בשעה 22:30 בערך עלה מכיוון ביתו
17 לכיוון בית הוריו וכאשר הגיע לקרבת בית הוריו ראה את התובע ואחרים תוקפים את אחיו.
18 ההודעות הללו מתייחסות לזמן מסוים לפני האירוע, בו יצאו העדים לדרך ולא לזמן אירוע
19 התקיפה עצמו.
- 20 בהודעה שמסר הקורבן לאחר שחרורו מבית החולים ביום 15/4/12 הוא מסר באופן ברור
21 שאירוע התקיפה החל בשעה 23:00 בערך.
- 22 המאשימה קיבלה גרסה זאת של הקורבן וכך נרשם בכתב האישום.
- 23 כיום אין עוד מחלוקת על כך שהאירוע התרחש בשעה 23:00 בערך. אחיו של התובע הודו
24 בכתב אישום שכלל עובדה זאת. התובע עצמו לא טען אחרת בפני. עובדה זאת לא עמדה
25 במחלוקת מבחינתו של התובע כבר במסגרת הדיון בתיק הפלילי, כפי שנאמר על ידי כבוד
26 השופט וויליאם חאמד בפסק הדין:
- 27 **"כפי שעולה מסיכומי הצדדים להכרעת הדין, אין מחלוקת כי ביום 5.4.12 בשעה**
28 **23.00 או בסמוך לכך ... הותקף המתלונן..."**
- 29 (יודגש, כי אזכור החלטת כבוד השופט חאמד לא נועדה לשמש כראיה לאמיתות עובדה
30 זאת, לגופה, אלא לכך שאיננה ולא הייתה שנויה במחלוקת).

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

- 1 לכן, ניתן לראות בברור שהגרסה שמסר התובע בחקירה לא מספקת אליבי וכך גם ההודעה
2 שמסר מנהל חדר הכושר.
- 3 26. בנוסף, עמדו בפני המאשימה לפני הגשת כתב האישום ממצאים נוספים שהצדיקו
4 התייחסות זהירה מאוד לטענת האליבי של התובע.
- 5 על פי מסמכים שבתיק החקירה, יום אחד לאחר האירוע, ביום 6/4/12 בשעה 8:30,
6 התייצבו שוטרים בביתו של התובע כדי לזמנו לחקירה. התובע לא נמצא במקום והזמנה
7 נמסרה לאביו. ביום 8/4/12 בשעה 14:00, נערך ביקור בית נוסף ונמסרה הזמנה לחקירה
8 לידי גיסו. גם בביקור נוסף של המשטרה בביתו של התובע ביום 9/4/12 היו במקום בני
9 משפחה אחרים אך התובע לא נמצא. ביום 10/4/12 נעצרו שני אחיו של התובע, שנחשדו
10 בביצוע העברה ביחד אתו.
- 11 התובע נעצר רק 25 ימים לאחר האירוע, ביום 1/5/20, לאחר שנראה באקראי על ידי
12 שוטרים.
- 13 בתקופה זו, יכול היה התובע לשבש את החקירה. לא מדובר בספקולציה בלבד, התובע ביצע
14 ניסיון מוכח להשפיע על החקירה בטרם נעצר. אחיו של הקורבן מר מוהיב חגי'אזי מסר
15 בהודעה שנתן במשטרה ביום 20/4/12, כי התובע איים עליו שיגיד לאחיו (המתלונן) לבטל
16 את התלונה "נגדו". התובע עצמו אישר בהודעות שנתן במשטרה, כי פגש את אחיו של
17 הקורבן וביקש ממנו שיבקש מאחיו לבטל את התלונה. (הגם שטען שהתייחס לחשדות כלפי
18 אחיו וכי לא ידע שהוא עצמו חשוד, טענה שלא מתיישבת עם מסירת הזמנות בביתו על ידי
19 המשטרה כאמור), וכן הכחיש איומים מצדו.
- 20 מנהל חדר הכושר הינו מכר ותיק מאוד של התובע, שניהם בגיל דומה וגדלו באותו כפר,
21 והתובע מתאמן אצלו באופן קבוע, מספר פעמים בשבוע במשך שנים רבות.
- 22 27. בנסיבות מסירת האליבי כאמור, היה סביר בהחלט להתייחס לגרסתו של התובע, לפיה לא
23 היה במקום העבירה, בספקנות רבה ולהעמיד אותה להתרשמות ישירה של בית המשפט,
24 לקבוע אם היא מקימה ספק סביר אם לאו, ולא לקבל אותה ככזאת. בעיקר שכאמור לא
25 סיפקה אליבי של ממש.

סתירות בהודעות עדי המאשימה

- 26
- 27 28. התובע טען כי התקיימו סתירות בין הודעות שמסרו עדי המאשימה במשטרה, שאף הן היו
28 אמורות לגרום לרשויות התביעה לא להגיש את כתב האישום.
- 29 29. אכן, נמצאו הבדלים בפרטים עובדתיים שונים בין ההודעות שמסרו עדי המאשימה.
30 ההבדלים בפרטים נגעו בעיקר לנושא החפצים שאחזו בידם התוקפים (אקדחים, מקלות
31 וסכינים), מי אחז מה וכמה אקדחים נצפו, באיזה סדר בדיוק הגיעו התוקפים לזירה (האם

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

- 1 כולם יצאו ביחד מהמכונית או שניים בלבד ושניים נוספים הגיעו מייד לאחר מכן) ומי
2 מהתוקפים ביצע איזו פעולה בדיוק כנגד גופו של הקורבן.
- 3 עם זאת, ההבדלים בעדויות לא נגעו לעצם זהותו של התובע כמי שהשתתף בתקיפה או
4 למעשיו. כל העדים זיהו את התובע כמי שהשתתף בתקיפת הקורבן, לרבות באמצעות מקל
5 וסכין, ואחזו בידו כלי הנראה כאקדח או רובה.
- 6 30. נוכח ההבדלים המסוימים בין גרסאות עדי המאשימה כאמור, סביר לחשוב, בטרם עמדו
7 העדויות במבחן העדות בבית המשפט וקביעת ממצאי מהימנות, כי מדובר בהבדלים
8 טבעיים, שניתן לתת להם הסבר סביר, שלא יצטברו בסופו של יום לכדי ספק סביר.
- 9 31. ברגיל, התפיסה האנושית והזיכרון האנושי הם מוגבלים וסתירות כאלה ואחרות בעדויות
10 אין בהן כדי לגרום לתביעה לא להגיש כתב אישום או לחזור בה מהאישום. במיוחד נכון
11 הדבר עת עסקינן באירוע חמור של תקיפה.
- 12 ראה למשל ע"פ 175/10 חנוכייב נ' מדינת ישראל (28/7/2011):
- 13 **"ברי כי כל אדם, ודאי מי שנמצא בסיטואציה טראומטית שבה הוא מותקף,**
14 **יתקשה לזכור מה היה צבעה של חולצת הדוקר ובאיזו יד החזיק התוקף בסכין.**
15 **יש להבחין בין סתירות הנעוצות בטבע האנושי ובנסיבות המקרה לבין סתירות**
16 **המעלות חשש למהימנות הגרסה. סתירות קלות בין גרסאותיהם של מי שהיו**
17 **עדים לאותו אירוע כמעט תמיד ניתן יהיה למצוא, אך סתירות אלה אינן אלא**
18 **תזכורת לטבעו של הזיכרון האנושי" (פסקה 37).**
- 19 32. זאת ועוד, הקורבן נתן הסבר סביר לגמרי להבדלים בין הגרסה הראשונה שמסר בבית
20 החולים לבין גרסאות מאוחרות יותר שנתן, כהבדלים הנובעים ממצבו מיד לאחר התקיפה,
21 כאשר היה מאושפז בבית חולים, בהלם פצוע ודקור.
- 22 גם אשתו של הקורבן, כאשר נתבקשה לתת הסבר להבדלים כאלה ואחרים בפרטים
23 עובדתיים, נתנה הסבר סביר לגמרי: **"...לא יכולתי לראות הכל כי הייתי עם תינוק בידיים**
24 **אני הייתי בהלם וצעקתי"** (הודעה מיום 17/4/12).
- 25 33. מבחינת מדיניות משפטית, שהוכרה בפסיקת בתי המשפט, אין מקום לדרוש מהמאשימה
26 להגיש כתבי אישום רק כאשר קיימת וודאות של 100% להרשעה, ללא כל חולשה אפשרית
27 בראיות לכאורה.
- 28 במקרים כגון המקרה הנדון בהתחשב בפערים העובדתיים המסוימים היה סביר להביא
29 את העדויות בפני בית המשפט לצורך הכרעה במהימנותן והאם ניתן לקבל את ההסברים
30 לפערים אם לאו.

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

1 העובדה שבסופו של יום, בדיעבד, החליט בית המשפט, לאחר ששמע את עדויות העדים
2 והעריך את מהימנותן, משקלן והדרך בה השתלבו במארג הראיות, שלא סופק הסבר סביר
3 לחלק מהסתירות, איננה מלמד על כך שהיה על רשויות התביעה להגיע לאותה מסקנה
4 מראש או שהיה בלתי סביר להניח שההסברים שמסרו העדים, לאחר התרשמות אישית
5 של בית המשפט מהעדויות, יספקו את בית המשפט.

6 באותה מידה, ניתן לראות כי על בסיס אותו חומר ראיתי גולמי, שני אחיו של התובע הודו
7 בביצוע עיקר המעשים שהקורבן והעדים ייחסו להם, והורשעו בדין על פי הודעתם.

8 34. ויצוין עוד, כי בהודעות שמסרו שני האחים של התובע (שכידוע הודו מאוחר יותר
9 בהשתתפות בתקיפת הקורבן), הם הכחישו מכל וכל את המיוחס להם, אך הודו בנוכחות
10 בזירה, אחד מהם מקרוב והשני מרחוק. גם בעימותים שערכו מול הקורבן, לאחר שהטיח
11 בהם שתקפו אותו, הם הכחישו את מעורבותם. משכך, לא היה מקום לייחס משקל של
12 ממש לעובדה שטענו בחקירה במשטרה שרק שניהם היו נוכחים בזירה.

13 סיכום נושא הראיות לכאורה וסבירות הגשת כתב האישום

14 35. הערכת הסיכוי להרשעה מעבר לספק סביר לצורך הגשת כתב אישום, נעשית באותו אופן
15 בו נעשית הערכת הסיכוי להרשעה לצורך הגשת בקשה למעצר עד תום ההליכים.

16 "בהבדל מראיות המוגשות במשפט לצורך קביעת חפותו או אשמתו של נאשם,
17 הראיות המוגשות בהליך מעצר נעשות על רקע תכלית שונה והיא – בחינת
18 השאלה האם קיים סיכוי סביר להרשעת הנאשם בדין ... מדובר בחומר חקירה
19 אשר טרם הפך חומר ראיות רגיל אשר נסרק בכור ההיתוך של הליך המשפט
20 והחקירות הנגדיות... הערכות הקבילות, המהימנות והמשקל הראייתי של חומר
21 החקירה נעשות בעזרת מבחנים של הסתברות, הגיון, ושכל-ישר ולא על פי
22 ערכים מוחלטים." [בש"פ 1572/05 זוארץ נ' מדינת ישראל (10/04/05)].

23 36. לאחר ששקלתי את מארג הראיות לכאורה שעמדו בפני גורמי התביעה בטרם הגשת כתב
24 האישום, בזמן אמת, כאמור לעיל, תוך מתן הדעת לראיות הישירות אשר קשרו את התובע
25 לביצוע המעשים שיוחסו לו בכתב האישום, לסתירות בניהן שלא נראות על פני הדברים
26 בלתי הגיוניות וכן לראיות ה"אליבי" שלא היו אליבי של ממש, במבחן ההסתברות, והשכל
27 הישר, הגעתי למסקנה שהראיות לכאורה הקימו סיכוי סביר להרשעת התובע בביצוע
28 העבירות שיוחסו לו בכתב האישום.

29 מעבר לכך, נוכח הצטברות כל הראיות לכאורה כאמור, לא מצאתי כל פסול בשיקול הדעת
30 של הפרקליטות בעניין זה. כלומר, שיקול הדעת הראשוני של הפרקליטות, אשר העריכה,
31 בטרם הגשת כתב האישום, כי סביר שבית המשפט יקבע כי חומר הראיות צריך להוביל
32 להרשעת התובע בביצוע העבירות שיוחסו לו, מעבר לכל ספק סביר, היה שיקול דעת סביר.

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

1 בוודאי שלא מדובר בשיקול דעת בלתי סביר באופן קיצוני, במידה המצדיקה הטלת
2 אחריות בנוזיקין.

3 טענות התובע למחדלי חקירה

4 37. התובע טען כי במהלך החקירה בוצעו "מחדלי חקירה רבים". אולם, בכתבי הטענות שלו,
5 בתצהירים ובסיכומים אין פירוט של מחדלי חקירה ספציפיים כלשהם למעט טענה כללית
6 בעניין אי בדיקת טענת אליבי כדבעי. גם בעניין חקירת האליבי, התובע לא הצביע על מחדל
7 חקירה ספציפי ולא פרט אילו פעולות היה צריך לבצע לצורך בדיקת האליבי שלא בוצעו.

8 התובע הביא ציטוטים רבים של הערכאות שדנו בהליכי המעצר ובכתב האישום בהם נקבע
9 שהאליבי של התובע לא נבדק כדבעי, כאמור לעיל, ממצאים אלו אינם יכולים להוות ראיה
10 בתביעה שבפני. ההליך דנן הינו הליך אזרחי נפרד.

11 יתר על כן, גם כאשר ניתן להציג תרחישים אפשריים של פעולות שניתן היה לבצע ולא
12 בוצעו, אשר יכולים להקים ספק סביר בהליך פלילי, אין די בהם כדי להרים את נטל הראיה
13 בהליך אזרחי.

14 כאן, לצורך ביסוס טענות אלו, היה על התובע לטעון באופן ספציפי, אילו מחדלי חקירה
15 שניתן היה לבצע ולא נעשו גרמו לנזקים, ולשכנע את בית המשפט, באמצעות ראיות טובות,
16 שאם היו מבוצעות היה בכך כדי לשנות את התוצאה.

17 לשם המחשה, התובע לא טען כי היה אדם אחר מלבד מר אחמד יאסין, מנהל חדר הכושר,
18 היכול לאשר את טענת האליבי שלו, או כי קיימות מצלמות שתיעדו את הימצאותו בחדר
19 הכושר או בביתו בזמן האירוע. הוא כן ידע לציין שמנהל המכון מנהל רשימות נוכחות ואכן
20 מסר זאת. גם מנהל חדר הכושר הציג רשימת נוכחות בכתב יד, אך לא טען כי קיימות
21 מצלמות במקום. לו היו מוצגות עובדות אלו בחקירה והדבר לא היה נבדק, ואם היה מוצג
22 קשר סיבתי בין מחדלים אלו לבין הנזק, יתכן שהיה בכך כדי לבסס קיומה של עילת רשלנות
23 מצד הנתבעים.

24 מהלכים מסוג זה לא בוצעו על ידי התובע בהליך שבפני. בכתבי הטענות, בתצהירים
25 שהוגשו על ידי התובע ועדיו ובסיכומים, לא נטען קיומו של עד נוסף שלא נחקר ולא נטען
26 קיומן של מצלמות בחדר הכושר. ממילא, לא הובאו ראיות בעניין ולא התאפשר לנתבעת
27 להתמודד עם טענות וראיות מסוג זה.

28 38. מעבר לכך, נניח שהתובע היה מספק בחקירה במשטרה שמות של בני משפחה או חברים
29 שיכלו לאשר ששהה בביתו בזמן האירוע בדיוק. האם נוכח הודעות כאלו, שמופיעות 25
30 ימים לאחר שהתובע לא מתייצב לחקירה, הידועה לו ולבני משפחתו, היה על המאשימה
31 להימנע מהגשת כתב אישום נגד התובע?

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

- 1 בהינתן עדויות חד משמעיות של הקורבן ועדי ראיה שראו אותו מבצע את העבירה בפועל,
2 שהמאשימה התרשמה שעדויותיהם טובות מספיק, אינני סבור שהגשת כתב האישום כדי
3 לאפשר לבית המשפט להתרשם מהעדים, מהווה חוסר סבירות קיצוני.
- 4 39. הטענה הספציפית היחידה שטען התובע בעניין חקירת עד האליבי היתה בעניין זימון מנהל
5 חדר הכושר לחקירה שישה ימים לאחר שהתובע מסר את טענת האליבי בחקירתו. התובע
6 לא פרט כיצד גרס פער זמנים זה לנזק כלשהו, לא נימק ולא הביא ראיות לכך שפער הזמנים
7 האמור, כשלעצמו, גרם להגשת כתב אישום שלא היה צריך להגיש.
- 8 בהתחשב בכך שלפי גרסתו של התובע עצמו ולפי גרסת עד האליבי לא הייתה מניעה
9 שהתובע יגיע לזירת אירוע התקיפה מבעוד מועד וישתתף בו, היה על התובע להציג, ביתר
10 שאת, פעולות חקירה מסוימות שהיו יכולות להוביל בפועל, ולא כספקולציה, להשגת
11 ראיות מזכות, והוא לא עשה כן.
- 12 40. עוד ראוי לציין בעניין זה, כי הנתבעת איננה אמורה לאסוף כל ראיה אפשרית כתנאי להגשת
13 כתב אישום. נוכח המארג הראייתי ונסיבות מסירת טענת האליבי כאמור, לא ניתן לומר
14 שהיה זה בלתי סביר, מנקודת המבט של תובע סביר אז, להסתפק בבדיקה זאת של טענת
15 התובע.
- 16 ויפים לעניין זה דברים שנאמרו בפסק הדין בע"פ 4384/93 מליקר נ' מ"י (25/5/94)
- 17 "ולא למיותר יהיה להזכיר כי הטענה החוזרת ונשנית בהקשר זה, כי על התביעה
18 להוכיח את המוטל עליה באמצעות ה"ראיה המכסימלית", לאמור: באמצעות
19 הראיה הטובה ביותר שניתן להשיגה, באופן שראיה ב"רמה נמוכה" הימנה לא
20 תספק – הינה נטולת בסיס. על התביעה להוכיח את המוטל עליה ב"ראיה
21 מספקת" ואין נפקא מינה אם היה לאל ידה להשיג "טובה" הימנה..."
- 22 האם היה על הפרקליטות לחזור בה מכתב האישום במהלך ניהול התיק הפלילי?
- 23 41. התובע טען כי רשויות התביעה לקו גם בכך, שלא חזרו בהן מכתב האישום במהלך ההליך
24 הפלילי, כאשר הלכו והתבררו החולשות בעוצמת ראיות התביעה. טענה זאת נטענה באופן
25 כללי מבלי לפרט אילו חולשות בראיות נחשפו, מתי נחשפו והאם מדובר בחולשות על פני
26 הדברים, או בראיות שסביר היה להמתין בעניין להערכות של מהימנות ומשקל שהיה על
27 בית המשפט לבצע בהסתמך על התרשמות מהעדים.
- 28 42. למען הזהירות אתיחס לנושא אחד שעלה בטענות הצדדים. במהלך עדותו בבית המשפט
29 בהליך הפלילי (ביום 24/6/14), בחקירה הנגדית, "שיפר" עד האליבי את עדותו ואישר את
30 דברי הסניגור לפיהם, הוא והתובע עמדו ודיברו בניהם כ- 10 או 15 דקות לאחר שהתובע
31 סיים את האימון בשעה 22: 30.

בית משפט השלום בעכו

ת"א 18-04-28271 חיג'אזי נ' מדינת ישראל ואח'

1 לא מצאתי בעדות כבושה זאת כשלעצמה סיבה להניח שתוביל להחלשת הסיכוי להרשעה
2 עד כדי צידוק לחזרה מכתב האישום. בהתחשב בכך שמדובר בשינוי גרסה הכולל מסירת
3 עובדה חדשה, שבא כשנתיים וחצי לאחר האירועים, שלא מבוסס על אסמכתא כלשהי,
4 ובהינתן הנסיבות שהצדיקו מראש זהירות יתרה כלפי עדותו כאמור לעיל, היה זה סביר
5 ואף ראוי להעמיד את הערכת עדותו, מהימנותה ומשקלה להתרשמות בית המשפט
6 במסגרת ההליך הפלילי.

7 מה עוד, שגם לפי עדות מתוקנת זאת, עדיין יכול היה התובע להגיע בתוך 10 דקות לזירת
8 האירוע, לפני השעה 23:00.

9 ויש לציין גם, כי בשלב זה, היה התובע כבר משוחרר בתנאים מקלים למדי של מעצר בית
10 בשעות הלילה בלבד (24:00 עד 8:00).

11 43. אשר על כן, לא שוכנעתי שלא היה זה סביר מצד המאשימה להמשיך עם ההליך הפלילי,
12 להעמיד את העדויות לביקורת בית משפט ולהמתין לפסק דינו.

13 **סוף דבר**

14 44. אציין, שלא נדרשתי להערכת העדויות שנשמעו בפני מכיוון שלא מצאתי שהיה בהן כדי
15 לתרום להערכת סבירות מעשי הנתבעים בזמנים הרלוונטיים.

16 45. לסיכום, נוכח כל הנ"ל, אני קובע שלא עלה בידי התובע להוכיח את טענות התביעה,
17 ועילותיה ודוחה את התביעה.

18 אני מחייב את התובע לשלם לנתבעת הוצאות משפט בסכום כולל של 15,000 ₪, בתוך 30
19 יום מהיום.

20

21 **המזכירות תמציא את פסק הדין לב"כ הצדדים.**

22

23

24 ניתנה היום, כ"ג סיוון תש"פ, 15 יוני 2020, בהעדר הצדדים.

נעמית רוזינס, שופט

25

26